

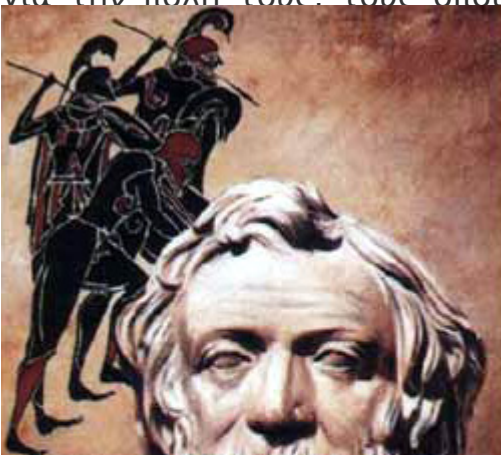
Ο Λυκούργος και η αρχαία Σπάρτη

/ [Πεμπτουσία](#)

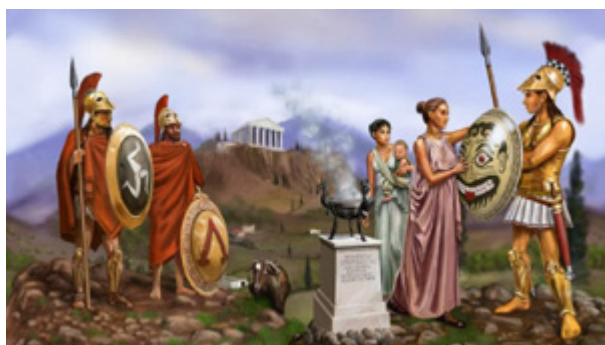
image not found or type unknown

όμως να πούμε κάτι περισσότερο για τη ζωή στην αρχαία Σπάρτη και ιδιαίτερα για τον μεγάλο της νομοθέτη, τον Λυκούργο. Ο Λυκούργος γεννήθηκε στη Σπάρτη περίπου το 770 π.Χ. Ήταν γιος του βασιλιά Εύνομου. Τον βασιλιά πατέρα του διαδέχθηκε στον θρόνο ο αδελφός του Λυκούργου, ο οποίος όμως πολύ σύντομα πέθανε. Ο Λυκούργος θα μπορούσε πλέον να γίνει ο ίδιος βασιλιάς, αλλά δεν είχε τέτοια φιλοδοξία. Παρουσίασε στον λαό τον μικρό γιο του αδελφού του ως διάδοχο και ο ίδιος έφυγε από τη Σπάρτη και ταξίδεψε στις τότε γνωστές χώρες, την Αίγυπτο, την Κρήτη και άλλες πόλεις της Ασίας. Συναναστράφηκε με ανθρώπους σοφούς, γνώρισε τα πολιτεύματα και τα ήθη των ξένων λαών και κάποια στιγμή επέστρεψε στη Σπάρτη πολύ πλούσιος σε γνώσεις και εμπειρίες. Οι συμπατριώτες του αναγνωρίζοντας τη σοφία και την ηθική του τού ανέθεσαν να συντάξει νόμους για την πόλη τους. τους οποίους τήρησαν πιστά για αιώνες και χάρη σ' αυτούς σε ξεχωριστή δόξα. Στη νομοθεσία του Λυκούργου τα παιδιά και τους νέους.

μικρός παιδαγωγείται, από μικρός αποκτά συνήθειες, γνώσεις, προτερήματα που θα τον συνοδεύουν σε όλη του τη ζωή. Όρισε λοιπόν, μεταξύ των άλλων, να ανατρέφονται τα παιδιά με αυστηρότητα, για να ασκούνται στην εγκράτεια και την αυτοπειθαρχία και να εξασκούν το σώμα τους με πολλή γυμναστική, ώστε να γίνονται υγιή και δυνατά. Από τα εφτά τους χρόνια όλα τα παιδιά άφηναν το πατρικό τους σπίτι και παραδίνονταν στους παιδονόμους που αναλάμβαναν πλέον την ανατροφή τους. Ζούσαν σε «ειδικά στρατόπεδα», γυμνάζονταν, διδάσκονταν τα έργα του Ομήρου, την Ιλιάδα και την Οδύσσεια, μάθαιναν χορούς και τραγούδια, ασκούσαν στην τέχνη του πολέμου και μάθαιναν να επιβιώνουν στις πιο δύσκολες συνθήκες. Πάνω απ' όλα μάθαιναν πως η αγάπη για την πατρίδα ήταν ανώτερη από κάθε άλλη αγάπη και πως ήταν τιμή και καμάρι και ένδοξο τέλος για έναν Σπαρτιάτη να σκοτωθεί για την πατρίδα, ενώ η δειλία στη μάχη και η λύτερη ντροπή.

Πολύ γενναίες ήταν και οι Σπαρτιάτισσες, οι

οποίες έδιναν με τα ίδια τους τα χέρια την ασπίδα στα παιδιά τους, λέγοντάς τους τα θρυλικά λόγια: «ἢ τᾶν ἢ ἐπί τᾶς». Ή να γυρίσεις νικητής φέρνοντας την ασπίδα σου ή να σε φέρουν νεκρό πάνω στην ασπίδα. Όταν μια Σπαρτιάτισσα πληροφορούνταν τον θάνατο του άντρα της ή του παιδιού της, ρωτούσε: «Χτυπήθηκε από μπροστά πολεμώντας παλικαρίσια ή από πίσω σε ώρα φυγής και λιποταξίας». Αν είχε συμβεί το πρώτο, ευτυχία και περηφάνια γέμιζαν την καρδιά της. Αν είχε συμβεί το δεύτερο πένθος και ντροπή έπεφταν στο σπιτικό της. Με τέτοιες γενναίες γυναίκες και σκληραγωγημένα παλικάρια η Σπάρτη μεγαλούργησε.

Συνεπαρμένοι ακούγαμε τον Γεροστάθη. Είχαμε κιάλας πεισθεί για την αξία της Γυμναστικής, αλλά εκείνος είχε κι άλλα πολλά να μας διηγηθεί.

Απόδοση: Σταυρούλα Κουμενίδου

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας:

%_gero Sthathis10%